

OD ISTE AUTORKE

U ZEMLJI BELOG OBLAKA

PESMA MAORA

Sara Lark

Lov kivija

Prevela s nemačkog
Dušica Milojković

 Laguna

Naslov originala

Sarah Lark

DER RUF DES KIWIS

Copyright © 2009 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation copyright © za srpsko izdanje 2019, LAGUNA

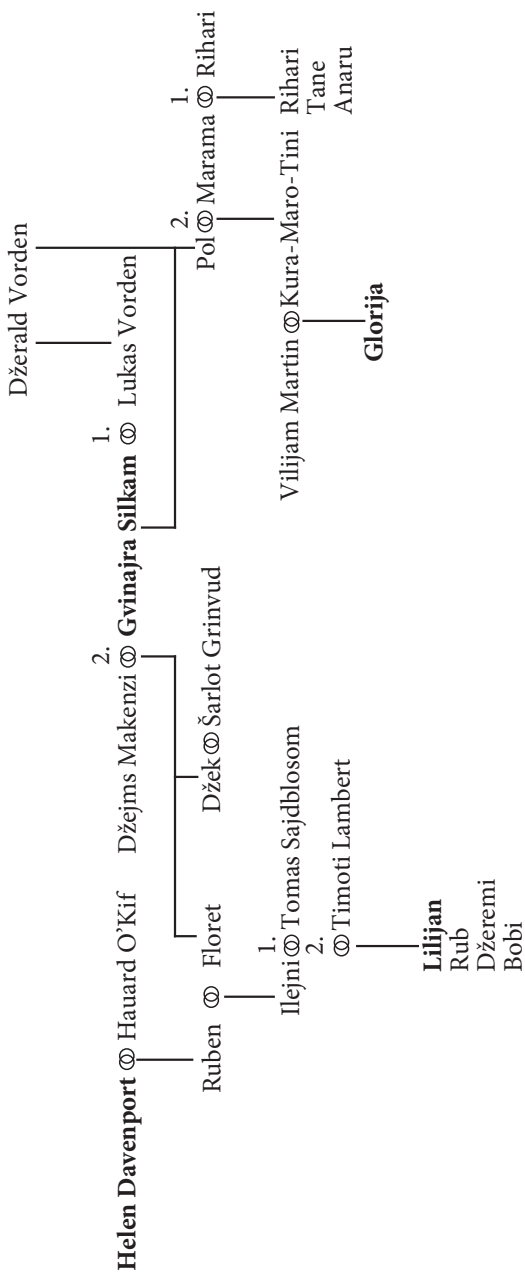

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

U znak sećanja na Ajnštajna i Mariju Kiri

NOVI ZELAND

0 100 km

Kejp Reinga

Kaitaija

Okland

SEVERNO OSTRVO

TASMANIJSKO MORE

Velington

Blenam

Vestport

Grejmut

Arturov prelaz

Litelton

Haldon

Maunt Kuk (Aoraki)

Jezero Tekapo

Kvinstaun

JUŽNO OSTRVO

Port Čalmers

Danedin

PACIFIK

VASPITANJE

*Kanterberijske doline, Grejmut, Krajstčerč, Kembridž
1907-1908-1909.*

1

„Hajde da se trkamo! Hajde, Džek, do Kruga kamenih ratnika!“

Glorija nije ni čekala Džekov odgovor, već je svog ponija, riđeg poput lisice, odmah postavila na startnu poziciju, uporedo s njegovim konjem. Kad je Džek predano klimnuo glavom, Glorija je blago podbola konjića i mala kobila dala se u galop.

Džek Makenzi, mladić crvenkastosmeđe kovrdžave kose i mirnih, zelenosmeđih očiju, takođe je poterao svoga konja u galop, sledeći devojčicu preko naizgled beskrajnih pašnjaka Kivord stejšna. Džek nije imao ni najmanjih izgleda da sa svojim snažnim, ali dosta sporim škopcem rase kob* dostigne Gloriju. Bio je i preveliki za džokeja, a nije hteo ni da devojčici kvari zabavu. Glorija je bila strašno ponosna na svog ponija iz Engleske, koji je bio brz kao strela i delovao poput smanjenog punokrvnog trkačkog konja. Koliko je Džek mogao da se seti, bio je to prvi rođendanski poklon njenih roditelja koji je stvarno usrećio Gloriju. Sadržaj paketa iz Evrope, koji su joj inače stizali u neredovnim razmacima, nije bio preterano spektakularan: haljina s karnerima iz Sevilje, zajedno s kastanjetama i lepezom, zlatne cipelice iz Milana; majušna ručna torbica od

* Pasmına snažnih i izdržljivih brdskih konja koje je Gvinajra Silkam dovela sa sobom iz Velsa. (Prim. prev.)

nojeve kože iz Pariza... Sve same stvari koje na farmi ovaca na Novom Zelandu nisu bile preterano korisne, a koje su se pokazale kao preterano ekstravagantne čak i za povremene odlaske u Krajstčerc.

Glorijini roditelji, međutim, nisu razmišljali o tome, naprotiv. Vilijam i Kura Martin verovatno su smatrali prilično zabavnim da domaće društvo u Kanterberijskim dolinama šokiraju laganim daškom „belog sveta“. Kočnice i stidljivost im oboma behu strani, pa su naravno polazili od toga da se i njihova ćerka oseća slično.

Dok je vratolomnim tempom jurio poljskom stazom, kako devojčicu ne bi bar izgubio iz vida, Džek je mislio na Glorijinu majku. Kura-Maró-Tini, ćerka njegovog polubrata Pola Vordena, bila je egzotična lepotica, obdarena izuzetnim glasom. Muzikalnost je verovatno nasledila od majke, maorske pevačice Marame, pre nego od svojih belih rođaka. Kura je još od male na gajila želju da osvoji operску scenu u Evropi i neprestano je školovala glas. Džek je odrastao s njom na Kivord stejšnu i još se ježio kad pomisli na Kurino vežbanje pevanja bez kraja i konca i njeno neprestano sviruckanje po klaviru. Pritom je isprva izgledalo da u seoskom okruženju Novog Zelanda nema nikakvih izgleda da ostvari svoje snove – sve dok u Vilijamu Martinu, svome suprugu, napokon nije našla obožavaoca koji je znao kako da joj omogući da za svoj talenat dobije priznanje i novac. Njih dvoje su već godinama bili na turneji po Evropi, s grupom maorskih pevača i plesača. Kura je bila zvezda ansambla, koji je tradicionalnu maorsku muziku povezivao sa zapadnim instrumentima u vrlo originalnim interpretacijama.

„Pobedila sam!“ Glorija je vešto zaustavila živahnog ponija usred stenovite formacije koju su nazivali Krugom kamenih ratnika. „A tamo pozadi su i ovce!“

Malo stado ovaca koje će se uskoro ojagnjiti zapravo je bilo glavni razlog zbog kog su Džek i Glorija tog dana izjahali. Životinje su izmakle kontroli i sad su pasle u okolini stenovitog

kruga, na zemljištu koje je tamošnjem plemenu Maora bilo sveto. Gvinajra Makenzi Vorden, koja je vodila farmu, pazila je na verska osećanja starosedelaca, mada je ta zemlja zapravo pripadala Kivord stejšnu. Za goveda i ovce bilo je dovoljno paše, tako da nije bilo baš neophodno da stoka baza po maorskim svetinjama. Zbog toga je Džeka za ručkom zamolila da ovce dotera nazad, na šta je Glorija žestoko protestovala.

„Pa to mogu i ja da uradim, bako! Nimue mora još da uči!“

Otkad je počela da trenira svog prvog ovčarskog psa, Glorija se borila za veće zadatke na farmi, na Gvinajrinu veliku radost. I ovog puta Gvinajra se osmehnula praunuci i klimnula joj glavom.

„Može, ali Džek će te pratiti“, odlučila je, mada ni sama ne bi umela da kaže zbog čega devojčicu nije pustila da izjaše sama. U osnovi nije bilo nikakvog povoda za brigu: Glorija je farmu poznavala kao svoj džep, a svi ljudi na Kivord stejšnu poznavali su i voleli Gloriju.

Gvinajra sa sopstvenom decom nije bila ni izdaleka toliko preoprezna. Njena starija ćerka Fleret je već s osam godina jahala četiri milje do male škole koju je Gvinajrina prijateljica Helen u to vreme držala na jednoj od susednih farmi. Ali Glorija je bila nešto drugo. Sve svoje nade Gvinajra je sada polagala u jedinu priznatu naslednicu Kivord stejšna. Jedino Glorijinim venama i venama Kure-Maró-Tini kolala je krv Vordenovih, pravih osnivača farme. A uz to je još i Kurina majka Marama poticala iz tamošnjeg maorskog plemena; Gloriju su, dakle, priznavali i starosedeci. To je bilo važno jer je između Tonge, poglavice plemena Ngai Tahu, i porodice Vordenovih oduvek postojalo veliko rivalstvo. Tonga se nadao da će brakom između Glorije i nekog Maora iz svog plemena zemlju ponovo u većoj meri staviti pod svoj uticaj. Ta strategija mu se, doduše, izjalovila već i kod Glorijine majke Kure. A Glorija dosad nije pokazivala neko veliko interesovanje za život i kulturu plemena. Naravno, tečno je govorila maorski i

volela je da sluša kad joj baka Marama priča prastare legende i predanja svog naroda. Vezanom se, međutim, osećala samo za Gvinajru, za njenog drugog muža Džejmsa Makenzija, a pre svega za njihovog sina Džeka.

Između Džeka i Glorije oduvek je postojala posebna veza. Mladić je bio petnaest godina stariji od devojčice, kojoj je bio deda stric, a u Glorijinim prvim godinama pre svega on je bio taj koji ju je štitió od ćudi i nezainteresovanosti njenih roditelja. Džek nikad nije mario za Kuru i njenu muziku, ali Gloriju je voleo otkad je prvi put zaplakala – i to doslovno, kako se Džekov otac rado šalio. Beba je, naime, imala običaj da na sav glas zaurla ćim bi Kura odsvirala prve akorde na klaviru. Džek je za to pokazivao najdublje razumevanje; Gloriju je vukao za sobom svuda kao da je kućence.

U međuvremenu do kamenog kruga nije stigao samo Džek, već i Glorijina mala keruša Nimue. Border koli je dahtao i skoro s prebacivanjem gledao u svoju gospodaricu. Keruši se uopšte nije dopalo što joj je Glorija tako izmakla na konju. Bila je srećnija dok ovaj prebrzi poni nije stigao iz Engleske. Ali ipak se sabrala i odmah ponovo potrćala, ćim joj je Glorija uz oštar zvižduk pokazala na ovce koje su pasle raštrkane meću stena-
ma. Pod blagonaklonim Džekovim i pogledom svoje ponosne gospodarice, Nimue je okupila ovce i stala da saćeka novu komandu. Glorija je vešto povelá stado kući.

„Je l' vidiš, sve sam sama uradila!“, trijumfalno je rekla devojćica Džeku. Sva je blistala. „Hoćeš li da isprićaš baki?“

Džek je ozbiljno klimnuo glavom. „Svakako, Glori. Biće ponosna na tebe. I na Nimue!“

Gvinajra Makenzi je pre više od pedeset godina donela prve border kolije iz Velsa na Novi Zeland i tu je nastavila da ih uzgaja i obučava. Bila je srećna kad vidi kako Glorija vešto postupa s ovim životinjama.

Endi Makaran, stari predradnik na farmi, posmatrao je Džeka i Gloriju kako konačno uteruju ovce u ograđeni prostor kraj koga je sedeo. Makaran odavno nije više morao da radi, ali voleo je da se bavi farmom i skoro svaki dan bi osedlao konja i iz grada Haldona dojahao na Kivord stejšn. Njegovoj ženi se to nije sviđalo, ali Endija to nije odvrćalo od dolaska – naprotiv. Oženio se kasno i nikad nije navikao da mu neko propisuje šta da radi.

„Skoro kô vi nekada, mis Gvin.“ Starac se s priznanjem osmehnuo kada je Glorija zatvorila vrata za ovcama. „Nedostaje samo ona vaša crvena kosa i...“ Endi je ostatak prećutao; naposljetku, nije hteo da povredi Gloriju. Ali Džek je slične primedbe čuo dovoljno često da bi Endiju mogao da pročita misli. Stari stočar je žalio što Glorija nije nasledila ni vilinski krhku figuru, a ni lepo, usko lice svoje prabake – što je bilo čudnovato jer je riđe kovrdže i vitki stas od Gvinajre nasledilo skoro sve njeno žensko potomstvo. Glorija se umetnula na Vordenove: uglasto lice, blizu usađene oči, oštro srezana usta. Raskošne svetlosmeđe kovrdže više su joj pritiskale lice no što su poigravale oko njega. Pravljenje bilo kakve frizure od te neobuzdane kose bilo je prava muka, pa je devojčica pre nekih godinu dana u napadu prkosa odsekla kosu. Naravno, svi su je zadirkivali pitanjima hoće li sada „sasvim da postane dečak“ – jer je već i ranije krala jahaće pantalone koje je njena baka Marama šila za maorske dečake – ali Džek je smatrao da kratke kovrdže Gloriji stoje predivno, a i jahaće pantalone su njenom snažnom i ne previše vitkom telu pristajale bolje od haljina. Što se figure tiče, Glorija je ličila na svoje maorske pretke. Nikad neće lepo izgledati u odeći skrojenoj po zapadnoj modi.

„Ova devojčica stvarno nije ama baš ništa nasledila od majke“, primetio je i Džejms Makenzi. Džekov i Glorijin dolazak posmatrao je s ugaonog prozora u Gvinajrinoj spavaćoj sobi.

U novije vreme beše stekao naviku da sedi tamo; ta osmatračnica na kojoj pirka vetrić dopadala mu se više od udobnijih naslonjača u salonu. Džejms je upravo napunio osamdesetu i godine su ga polako stizale. Već neko vreme bolovi u zglobovima su ga mučili i otežavali mu kretanje. A mrzeo je da se pri hodu oslanja na štap. Nije voleo da prizna da mu silazak niz stepenice do salona predstavlja sve veću prepreku, već se radije izgovarao time da sa svog mesta kraj prozora može lakše da prati zbivanja na farmi.

Ali Gvinajra je znala šta je po sredi: Džejms se u otmenom salonu na Kivord stejšnu nikad nije osećao zaista dobro. Njegov svet uvek su bile prostorije za smeštaj pastira i drugih radnika na imanju. Samo Gvinajri za ljubav pomirio se s tim da živi u gazdinskoj kući i da tu odgaja i vaspitava sina. Džejms je želeo da za svoju porodicu sagradi brvnaru i da u njoj sedi ispred kamina za koji je sam nacepao drva. Ali kako je stario, taj san mu je delovao sve manje privlačno. U međuvremenu mu je postalo prijatno da prosto uživa u toploti vatre koju loži Gvinajrina posluga.

Gvinajra mu je spustila ruku na rame, pa su zajedno posmatrali Gloriju i svog sina.

„Prelepa je“, kazala je Gvin. „Ako jednog dana nađe odgovarajućeg muža...“

Džejms je prevrnuo očima. „Ne opet!“, uzdahnuo je. „Bogu hvala da momci još ne trče za njom. Kad samo pomislim na Kuru i onog maorskog dečka koji ti je zadavao onolike glavobolje... Koliko joj je tada bilo godina? Trinaest?“

„Ona je prosto prerano sazrela!“, branila je Gvinajra unuku. Uvek je volela Kuru. „Znam da je ne voliš baš naročito. Ali njen problem je zapravo bio samo u tome što ovo nije pravo mesto za nju.“

Gvinajra je očetkala kosu, a zatim ju je podigla i napravila punđu. Još je bila duga i kovrdžava, mada je bela boja u njoj sve više smenjivala crvenu. Godine joj inače nisu mnogo naudile,

mada je uskoro trebalo da napuni sedamdeset treću. Gvinajra Makenzi Vorden bila je vitka i čvrsta kao i u svojoj mladosti. Lice joj je, doduše, postalo ispijenije i izbrazdano sitnim boricama jer kožu nikad nije štitila ni od sunca ni od kiše. Život dame iz visokog društva nikad joj nije ležao, a uprkos svemu što joj je život doneo, uvek je smatrala pravom srećom što je sa sedamnaest godina napustila plemićki dom svojih roditelja u Velsu da bi se odvažila na rizičnu bračnu avanturu u jednom novom svetu.

„Kurin problem je bio u tome što je niko nije naučio šta znači reč *ne*, onda dok je to još mogla da nauči“, progundao je Džejms. Ovu raspravu o Kuri vodili su već hiljadu puta i to je u osnovi bila jedina tema koja je dovodila do nesuglasica u njihovom braku.

Gvin je odmahнула glavom s neodobravanjem. „To mi ponovo zvuči kao da sam se ja plašila Kure“, zlovoljno je rekla. Ni taj prigovor joj nije bio nov, mada prvobitno nije potekao od Džejmsa, već od Gvinajrine prijateljice Helen O’Kif – a već i samu pomisao na Helen, koja je prošle godine umrla, osetila je kao ubod u srce.

Džejms je podigao obrve. „Ti da se bojiš Kure? Ama nikad!“, zadirkivao je ženu. „Zbog toga već tri sata premeštaš po stolu ono pismo koje je matori Endi doneo. Otvori ga već jednom, Gvin! Između tebe i Kure je 18.000 milja. Neće te ugristi!“

Endi Makaran i njegova žena živeli su u Haldonu, najbližem malom gradu. U tamošnju poštu stizala su pisma za Kivord stejšn, a Endi je rado igrao ulogu poštara kad stigne neka pošta iz preookeanskih zemalja. Zauzvrat je očekivao – kao i sve muške i ženske tračare u Haldonu – malo novosti o egzotičnom umetničkom životu čudnovate naslednice Vordenovih. Džejms ili Džek su im drage volje saopštavali najnovije vesti o Kurinom pustolovnom životu, a Gvinajra se obično nije mešala. Naposletku, vesti su uglavnom bile povoljne: Kura i Vilijam su bili srećni, karte za njihova izvođenja behu rasprodate, turneje su

se nizale jedna za drugom. U Haldonu su ih, naravno, uprkos tome ogovarali. Da li je Vilijam svojoj Kuri zaista veran već skoro deset godina? Na Kivord stejšnu, nepomućena sreća ovog para trajala je samo nepunih godinu dana. A ako im je brak toliko savršen – zbog čega nije blagosloven još nekim detetom?

Gvinajri, koja je sada drhtavim prstima otvarala pismo pristiglo iz Londona, to je bilo svejedno. Nju je, zapravo, zanimalo samo Kurin odnos prema Gloriji. Za njega je dosad bila karakteristična velika nezainteresovanost, a Gvinajra se molila da tako i ostane.

Ovog puta, međutim, Džejms je po svojoj ženi, dok je još čitala, mogao da vidi da pismo sadrži vesti mnogo potresnije od neprestanih priča o uspehu muzičko-plesnog izvođenja *Haka sreće pijano*. Džejms je to slutio već kad na koverti nije prepoznao Kurin iskošeni rukopis, već krasnopis Vilijama Martina.

„Hoće Gloriju da odvedu u Englesku“, bezizražajnim glasom je rekla Gvinajra kad je konačno spustila pismo. „Oni...“ Gvin je tražila to mesto u pismu koje im je Vilijam napisao. „Oni, doduše, cene naš rad na njenom vaspitanju, ali brinu da li 'Glorijina umetničko-kreativna strana ovde dobija dovoljno podsticaja'! Ali Džejmse, pa Glorija uopšte nema 'umetničko-kreativnu stranu'!“

„Bogu hvala“, primetio je Džejms. „A kako to dvoje uopšte misle da u njoj probude tu novu Gloriju? Treba li da pođe na turneju s njima? Da peva, da igra? Da svira flautu?“

Kurino virtuožno vladanje maorskom flautom *pekorinom* spadalo je u vrhunce njenog programa, a naravno da je i Glorija posedovala taj instrument. Na žalost svoje bake Marame, međutim, devojčica iz flaute nije umela bez greške da izmami čak ni „obične“ glasove, a kamoli čuvene *vairua*, glasove duhova.

„Ne, trebalo bi da pohađa internat. Slušaj samo ovo: 'Za nju smo odabrali jednu malu i vrlo idilično smeštenu školu kod Kembridža, koja devojkama pruža mnogostrano obrazovanje, naročito u domenu društvenih nauka i umetnosti...'“, čitala

je Gvinajra. „Devojkama pruža obrazovanje! Šta bi pod tim trebalo da se podrazumeva?“, ljutito je mrmljala.

Džejms se nasmejao. „Uče da kuvaju, peku kolače, vezu?“, predložio je. „Da govore francuski? Sviraju klavir?“

Gvin je izgledala kao da ju je neko udario na muke. Kao ćerka seoskog plemića nije ostala pošteđena svega toga, ali Silkamovi, na sreću, nisu imali dovoljno novca da ćerki obezbede obrazovanje u internatu. Zbog toga je Gvin uspela da izbegne najgora preterivanja i da umesto toga nauči korisne stvari, kao što su jahanje i obučavanje pasa.

Džejms je s mukom ustao i zagrlio je.

„Hajde, Gvin, neće biti da je baš toliko loše. Otkad saobraćaju oni parobrodi, putovanje za Englesku je mala šala. Mnogi svoju decu šalju u internat. Gloriji neće škoditi da vidi malo sveta. A kažu i da je okolina Kembridža vrlo lepa, otprilike kao ovde. Glorija će biti s vršnjakinjama, igraće s njima hokej, ili šta već tamo rade. Dobro, ako bude išla na jahanje moraće da se pomiri s damskim sedlom. Malo društvenog šlifa ne može da škodi, pogotovo otkad su ovdašnji bogati stočari počeli da bivaju sve otmeniji...“

Velike farme u Kanterberijskim dolinama, koje su postojale već više od pedeset godina, uglavnom su svojim vlasnicima donosile dobre prihode i bez velikih ulaganja. Stoga su neki od bogatih ovčara druge ili treće generacije vodili život otmenih zemljoposjednika. Bilo je, međutim, i farmi koje su morale da budu prodate i na njima su sada uglavnom svoje penzionerske dane provodili ratni veterani iz Engleske, iskićeni visokim odlikovanjima.

Gvin je duboko udahnula i izdahnula. „To se moglo i očekivati“, kazala je uz uzdah. „Nije trebalo da joj dozvolim da se slika s onim konjem. Ali htela je po svaku cenu. Bila je toliko srećna zbog tog ponija...“

Džejms je znao na šta Gvin misli: jednom godišnje mnogo se trudila oko toga da se Glorija fotografiše i da pošalje sliku

roditeljima. Devojčica bi za tu priliku obično obukla u što kruću i dosadniju haljinu u kakvoj se nedeljom ide u crkvu. Ovog puta je, međutim, Glorija insistirala da se slika u sedlu svog novog ponija. „Pa mama i tata su mi poklonili Princezu!“, tvrdila je. „Sigurno će se radovati kad i nju vide na slici.“

Gvinajra se nervozno poigravala svojom tek napravljenom punđom, sve dok joj se prvi pramenovi nisu ponovo izvukli. „Trebalo je bar da insistiram da na slici budu damsko sedlo i haljina za jahanje.“

Džejms ju je nežno uzeo za ruku i blago poljubio.

„Ma znaš ti Kuru i Vilijama. Možda je stvarno bio u pitanju poni. Ali možda si mogla da im pošalješ i Glorijinu fotografiju u najsvečanijoj opremi – pa bi ti napisali da nedostaje još i klavir. Možda je naprosto sazrelo vreme. Jednom su morali da se sete da imaju ćerku.“

„Bogami, kasno!“, besno je rekla Gvin. „I zašto nas bar ne pitaju za mišljenje? Pa oni uopšte i ne poznaju Glori. I odmah u internat! Toliko je mlada...“

Džejms je zagrlio ženu i privukao je sebi. Više je voleo da je vidi besnu, nego ovako obeshrabrenu i nesigurnu kao sada.

„Mnoga engleska deca u internat dospevaju već sa četiri godine“, podsetio ju je. „A Gloriji je dvanaest. Podneće ona to. Verovatno će joj se čak i dopasti.“

„Biće potpuno sama...“, tiho je rekla Gvin. „Mučiče je nostalgija.“

Džejms je potvrdno klimnuo glavom. „U početku sigurno sve devojčice muči nostalgija. Ali to će već prevazići.“

Gvinajra je skočila: „Ako im je roditeljsko imanje udaljeno samo dvadeset milja, sasvim sigurno hoće. Ali kod Glori je to osamnaest hiljada milja! Šaljemo je preko pola sveta, kod ljudi koji je ne poznaju i ne vole!“

Gvinajra se ugrizla za usnu. Dosad to nikad nije priznavala. Naprotiv, uvek je branila Kuru. Ali to je u osnovi bilo istina.

Kura-Maró-Tini uopšte nije marila za svoju ćerku, a ni s Vili-
jamom Martinom nije bilo ništa drugačije.

„Zar ne možemo prosto da se pravimo kao da nismo ni
primili ovo pismo?“ Priljubila se uz Džejmsa. To ga je podsetilo
na mladu Gvinajru, koja je pobegla kod pastira u štalu kad nije
mogla da izađe na kraj sa svim zahtevima svoje nove porodice
na Novom Zelandu. Ali ovo je bilo ozbiljnije od recepta za
irski paprikaš...

„Gvin, mila, ako to uradimo, poslaće novo! Ovo ovde nije
Kurino maslo. Ona bi možda nekad i izrazila takvu ideju, ali
najkasnije prilikom sledećeg koncerta bi je zaboravila. Pismo
nam dolazi od Vilijama. To je, dakle, njegov projekat. Vero-
vatno očijuka i s idejom da Gloriju prvom prilikom uda za
neko erla...”

„Ali on je ranije mrzeo Engleze“, usprotivila se Gvin. Vili-
jam Martin je u svojoj prošlosti kraće vreme bio i borac za
slobodu Irske.

Džejms je slegao ramenima. „Vilijam je vrlo sposoban za
promene.“

„Samo kad Glorija ne bi bila potpuno sama“, uzdahnula
je Gvin. „To dugo putovanje brodom, pa svi ti tuđi ljudi...”

Džejms klimnu. Uprkos svim umirujućim rečima, dobro
je razumeo na šta Gvin misli. Glorija je volela da radi na far-
mi, ali nedostajao joj je pustolovni duh kojim su se odlikovali
Gvin i njena ćerka Fleret. U tom pogledu devojčica nije ličila
ni na koga – ne samo Gvin već i Glorijin ćukundeda Džerald
Vorden, nikada nisu prezali od rizika, a Kura i Vilijam Martin
pogotovo. Ovde je, međutim, možda bilo na delu maorsko
nasleđe. Glorijina baka Marama bila je osoba blage naravi,
vezana za svoj zavičaj. Naravno, putovala je s plemenom, ali
kad god je trebalo sama da napusti zemlju Ngai Tahua osećala
se nesigurno.

„A ako s njom pošaljemo još neku devojčicu?“, razmišljao
je Džejms. „Zar nema neku drugaricu među Maorima?“

Gvinajra je odmahнула glavom. „Pa ne misliš valjda da bi Tonga neku devojčicu iz svog plemena poslao u Englesku!“, rekla je. „A i ne pada mi na pamet neka koja bi bila bliska s Glorijom. Doduše, mogla bi...“ Gvinajrino lice se razvedrilo. „Da, to bi bila dobra mogućnost!“

Džejms je strpljivo čekao da mu do kraja iznese svoju misao.

„Naravno, ona je još veoma mlada...“

„Ko?“, konačno je upitao.

„Lilijan“, rekla je Gvin. „Dobro se slagala s Glorijom kad je Ilejni prošle godine bila ovde. Možda je ona čak i jedina devojčica s kojom se Glori ikad igrala. A Tim je i sam išao u školu u Engleskoj. Možda će se zagrejati za tu ideju.“

Kad je čuo Lilijanino ime, preko Džejmsovog lica preleteo je osmeh. Još jedna praunuka, ali u ovom slučaju njegova krv. Ilejni, Fleretina ćerka, bila je udata u Grejmutu. Njena ćerka Lilijan bila je najstarija od četvero dece. Jedina devojčica i slika i prilika Gvinajre, Fleret i Ilejni: crvenokosa, živahna i uvek dobro raspoložena. Glorija je isprva bila pomalo stidljiva kad je Lilijan prošle godine došla na farmu s majkom. Ali Lilijan je brzo razbila led. Neprestano je brbljala o školi, o svojim drugaricama, svojim konjima i psima kod kuće, trkala se s Glorijom na konju i terala je da je nauči da govori maorski i da je odvede u pleme na Kivord stejšnu. Gvinajra je prvi put čula svoju praunuku Gloriju kako se kikoće i razmenjuje tajne s nekom drugom devojčicom. Pokušavale su da prisluškuju Rongo Rongo, maorsku babicu i *tohungu* dok je nešto bajala, a Lilijan je komad žada koji joj je Rongo Rongo na kraju poklonila čuvala kao pravo blago. Ta malecka je neumorno izmišljala raznorazne priče.

„Pitaću tatu da li smem da napravim nakit od ovog kamena“, objasnila je sva važna. „Pa ću ga onda obesiti oko vrata na zlatnom lančiću. A ako upoznam čoveka za koga ću se udati, on će... on će...“ Lilijan se kolebala između „zasijati poput žara“ i „zatreperiti kao srce koje pomahnitalo bije“. Glorija nije mogla

da održi korak s malom rođakom. Za nju je komad žada bio komad žada, a ne sredstvo da se neko začara. Ali volela je da sluša Lilijanine maštarije.

„Lilijan je još mlađa od Glorije“, primetio je Džejsms. „Ne mogu ni da zamislim da bi Ilejni već sada htela da se odvoji od nje. Bez obzira šta Tim o tome misli...“

„Ništa nas ne košta da pitamo“, odlučno je izjavila Gvin. „Odmah ću da im pišem. Šta misliš, da li moramo da kažemo Gloriji?“

Džejsms je uzdahnuo i rukom prošao kroz svoju nekad smeđu, a sada belu, ali i dalje bujnu i kovrdžavu kosu. Njegov tipični gest, koji je Gvinajra uvek volela. „Ne baš odmah“, rekao je najzad. „Ali ako sam dobro shvatio Vilijama, posle Uskrsa počinje nova školska godina. Tada bi trebalo da bude u Kembriđu. Ako zakasni, nećemo joj učiniti nikakvu uslugu. Ako usred školske godine bude jedina nova učenica, biće joj utoliko teže.“

Gvin je umorno klimnula glavom. „Ali moramo da kažemo i gospođici Bličam“, nesrećno je rekla. „I ona će morati da potraži nov posao. Dođavola, najzad smo našli domaću učiteljicu koja se stvarno dobro pokazala, a onda nam se desi ovako nešto!“

Sara Bličam je Gloriji držala nastavu otkad je pošla u školu i devojčica je bila veoma vezana za nju.

„Pa, Glori bar sigurno neće zaostajati za engleskim devojčicama“, tešila se Gvin.

Gospođica Bličam je završila akademiju za nastavnike u Velingtonu s najboljim ocenama. Naročito je volela prirodne nauke i umela je da kod Glorije probudi interesovanje za njih. Obe su strasno gutale knjige koje opisuju biljni i životinjski svet Novog Zelanda, a oduševljenje gospođice Bličam nije znalo za granice kad joj je Gvinajra pokazala crteže svog prvog supruga Lukasa Vordena. Lukas je pre svega istraživao i katalogizovao insekte svoje domovine. Gospođica Bličam bila je zadržljiva

njegovim preciznim crtežima najrazličitijih vrsta veta, dok je Gvinajra na ta stvorenja gledala s dosta pomešanim osećanjima. Džinovski insekti nikad joj nisu bili posebno simpatični.

„To je bio moj pradeda, jelda?“, ponosno je upitala Glorija. Gvinajra je samo klimnula glavom. Zapravo bi se pre moglo reći da joj je Lukas bio prastric, ali dete to nije moralo da zna. Lukas bi bio srećan zbog ove pametne praunuke, koja je konačno delila njegovo interesovanje.

Ali da li će u engleskoj školi za devojčice umeti da cene Glorijino oduševljenje za insekte i druge životinjke?